

CAPITOLUL II

1. Admiterea răului este în concordanță cu caracterul lui Dumnezeu

“Cînd oamenii se răzvrătesc împotriva Ta, asta Te onorează”
(Psalmi 76,11).

Problema dreptului la existență a răului este veche de cînd lumea. De la începuturile istoriei sale, omul încearcă să răspundă la întrebarea legată de existența sa. Cine este și de unde vine omul? De ce așa și nu altfel? Care este scopul vieții? Ce se întîmplă după moartea sa?

La toate aceste întrebări, filosofii păgîni și ai religiilor creștine, iudaice și mahomedane, ca și teologii diferitelor religii, dau răspunsuri diferite. Părerii diferite despre Dumnezeu au materialistii, agnosticii, panteiștii, raționaliștii, evoluționiștii și ateiiștii diferitelor curente.

Există deasemenea părerii diferite asupra salvării sufletului, asupra morții și a vieții vesnice, părerii care se exclud reciproc. Există o mulțime de religii și secte, și, foarte des oamenii care au fost adepții unei religii, devin atești. Cu părere de rău trebuie constatat faptul că una din consecințele păcatului și blestemului este interpretarea greșită a relației între Dumnezeu și om, ca și a relațiilor interumane.

Biblia ca sursă de informații

O astfel de situație Biblia o vede ca urmare a păcatului și blestemului, care se manifestă mai clar acolo unde nu este primită revelația divină. “Cine-l poate găsi pe Dumnezeu prin căutare?” Răspunsul este clar> înafară de efectul revelației divine, nimeni nu este în stare s-o îndeplinească, fiindcă păcatul și consecințele acestui păcat au distrus în mare măsură capacitățile umane de percepere, creare, imaginație, rațiune și intuiție. De aceea omul nu poate să se bazeze pe rațiunea proprie, și nici nu este în stare să dea singur un răspuns la acele întrebări, pe care i le pune religia, sau să mențină legătura cu Dumnezeu și lumea înconjurătoare și să dobîndească astfel și informațiile asupra vieții vesnice. Textele următoare stabilesc poziția Domnului față de toate aceste stăruințe ale omului> Iov 8,9; 11,7; 28,12-13,20-21; 37,5,19,23;

Psalmi 139,6; Proverbe 3,1-6,12; 7,23-24; 8,17; Fap. Ap. 3,14-17; 17,23; 1 Corinteni 2,7-10; 3,19; Efeseni 4,18.

Pentru a-i ajuta pe oameni să învingă ignoranța, eroarea și superstiția, care sunt urmările blestemului, Dumnezeu l-a înzestrat cu informațiile necesare despre conținutul revelației, pe care le-a inclus în planul Său. Numai Hristos, în misiunea Sa de învățător, este interpretul legal și fără greșală al gândurilor Domnului, cuprinse în Apocalipsa (Fap. Ap. 3,22-23; Isaia 2,2-4; 11,1-5,9-10; 29,18,23-24; 35,4-5,8; 42,6-7, Maleahi 4,2).

Încă înainte de a deveni o realitate, Biblia a fost în întregime transmisă de Hristos ca o influență a revelației asupra autorilor prin El, cu excepția unor date transmise de îngerul Gabriel lui Daniel, Zaharia și Maria. Despre asta mărturisesc capitolele sale> **Logos** (Ioan 1,1-14), **Cuvîntul lui Dumnezeu** (Apocalipsa 19,13; Ioan 1,9,18; Isaia 42,6,7; 61,1-2; Matei 5,17; Luca 1,78-79; 2,30-32; Ioan 3,19; 4,25; 8,12; 9,39; 11,9; 12,35-36, 46; Fap. Ap. 3,22-23; 7,37; 10,36; Romani 15,8,9; 1 Petru 1,11-12; Apocalipsa 1,1).

În timpurile postbiblice Isus este numit înțelepciunea (1 Corinteni 1,30; Matei 23,8; Fap. Ap. 10,36; Apocalipsa 2,1,8,12,18; 3,1,7,14; 5,5-7; 6,1; 19,10; 22,16). Să ne îndreptăm așadar spre Isus, pentru a primi răspunsul la întrebările noastre.

Situația omenirii înaintea blestemului

Independent de Biblie, se poate ajunge la concluzia cu ajutorul naturii, faptelor și rațiunii, că omenirea este demoralizată fizic, intelectual, artistic, etic și religios. Sub noțiunea de “rău” trebuie să înțelegem imperfecțiunea fizică, intelectuală, artistică, morală și religioasă a păcătosului, care se manifestă prin lipsuri, greșeli și slăbiciuni, precum și prin consecințele lor. Răul mai poate fi definit ca un păcat și urmările sale asupra păcătosului și mediului înconjurător. Păcătoșii pier sub povara bolilor, foametei, epidemiilor, secetei, inundațiilor, gerului, războaielor, revoluțiilor etc. Natura, care se află într-o stare haotică, accelerează procesul peirii și ne dovedește că mediul ambiant nu mai stimulează prelungirea vieții omului, ba mai mult, îl condamnă la moarte.

În relațiile omului cu Dumnezeu, răul a atins prin politeism forme degenerate, aducîndu-se jertfe duhurilor (Romani 1,22-32; 1 Corinteni 10,20). Păcatul a distrus și relațiile interumane. În urma decadentei fizice, răspîndirii bolilor, creșterii mortalității, sunt îndeosebi vizibile

urmările păcatului. În sfera vieții spirituale a omului se poate chiar observa o creștere drastică a ignoranței, erorilor, bolilor mintale. Urmările blestemului pot fi observate peste tot, ca de exemplu la felurile boeme artistice de prost gust, iar în sfera morală, la negarea autorităților, dreptului proprietății și a buneii reputații. În sfera religioasă putem observa convingeri și practici false, idolatria, cât și, în legătură cu aceste păcate, ipocrizia intelectualilor față de Dumnezeu.

Toate încercările întreprinse de oameni pentru a scăpa de pericol, duc doar la o îmbunătățire parțială și provizorie în anumite sfere, dar nu sunt în stare să ofere un antidot, care să-i elibereze de mizerie pentru păcatele săvârșite. Este clar că fluviul nu poate curge în amonte. Soluțiile propuse de diferite religii pentru a obține salvarea, ca rugăciunea, postul, pomana, ascetismul, vegherea, riturile, ceremoniile, jertfele, renunțările, pelerinajele la locurile sfinte, nu sunt în stare să restabilească calitățile omului.

Nici o religie din antichitate, din evul mediu sau din epoca modernă, n-au rezolvat cea mai importantă problemă a omului, și anume, eliberarea omului de păcat și de blestem. Chiar și iudaismul, cu toate că este cea mai bună religie dată de Dumnezeu, a arătat omului numai slăbiciunile sale și neputința de a se elibera de blestem, și îi provoacă sentimente profunde de vinovăție și dorul salvării de către Mîntuitorul.

Inițiatorii blestemului

Blestemul impus asupra omenirii a fost provocat de diavol, creatorul păcatului, iar Adam și Eva au încălcat Legea Domnului (Geneza 3; Romani 5,12-19; 1 Corinteni 15,21-22; 2 Corinteni 11,3; 1 Timotei 2,14). După izgonirea primilor oameni din paradis, aceștia și-au pierdut cu timpul nu numai puterea lor fizică, ci și perfecțiunea morală, spirituală și creatoare. Adam a trebuit să sufere 930 de ani, pînă ce a murit. La vîrsta de 125 de ani Adam predă viața sa, cînd se stinge, lui Set, iar Lameh o predă lui Noe, strămoșul generației actuale omenești. Astfel, blestemul, cu toate urmările lui, a fost moștenit de urmașii lui Adam, care au fost condamnați ca și el (Romani 5,12-21). La rîndul lor părinții, și nu Dumnezeu, transmit din generație în generație scînteia vieții care se stinge, copiilor, condamnați la moarte. În astfel de împrejurări Dumnezeu permite răul. Dumnezeu permite diavolului să execute sentința de condamnare la moarte a speciei umane (Evrei 2,14), dar n-a sancționat niciodată o mai mare dominație a diavolului asupra

omenirii, de cît era nevoie pentru executarea pedepsei cu moartea. Diavolul însă a uzurpat cu puterea sa de călău, trecînd granița domniei sale de călău al omenirii, punînd stăpînire pe ea, subjugînd-o și transformîndu-i în cele din urmă pe oameni în sclavii săi. Diavolul se servește de ignoranța umană, de superstiția și de păcatele oamenilor, de înclinația lor spre o viață mondenă și egoism. Ca recompensă, el oferă oamenilor care împlinesc intenția lui, decorații și bogății, dar se poartă fără scrupule cu acei care se împotrivesc strategiei sale.

Exploatînd dorința oamenilor de a afla ce-i așteaptă în prezentul apropiat sau în viitor, diavolul i-a înșelat aproape pe toți. El a impus oamenilor și instituțiilor laice și religioase doctrine false și minciuni, ca de pildă aceea că moartea nu este o pedeapsă pentru păcatele săvârșite, și că după moarte urmează numai o schimbare a formei de existență, trecerea la o viață spirituală perfectă, căci veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul (Geneza 3,5). Ca o consecință, omenirea trăiește sub dominația fricii și supunerii, iar persoanele alese pentru a conduce societatea cred că au drepturi supranaturale și o asupresc fără scrupule. Cea mai gravă consecință a acestor concepții greșite este că domnitorii au crezut că domnesc din grația și împuternicirea lui Dumnezeu, că aristocrația care sprijină pe domnitori a fost numită legal de Dumnezeu, și că clerul este exponentul lui Dumnezeu în toate problemele religioase, (era vorba chiar de infailibilitatea Papei) și că credincioșii să i se supună fără a-l contrazice. Aceste doctrine de bază au fost completate de diavol cu politeismul, însoțit de idolatrie. "*Corpul care este stăpînit de păcat () aparține împărăției groaznice a diavolului*".

Istoria lumii este un șir de acte de necruțătoare asuprire, de autopreamărire, viclenie, exploatare a cetățenilor, de războaie de apărare și de agresiune. Aristocrația și nomenclatura contemporană sunt coloana vertebrală a imperiului diavolului, unde se practică exploatarea populației care lucrează din greu și este prost plătită. Istoria religiei este deasemenea plină cu înșelăciuni. O parte a preoțimii se bucură de avantaje materiale și îndeamnă poporul la supunere oarbă în fața guvernului și aristocrației. Cronicile lumii oglindesc întunericul nopții diavolului, ele sunt deasemeni pline de tristețe și jale. Pînă în prezent omul n-a fost în stare să se elibereze singur de influența diavolului, și toate acțiunile întreprinse în această direcție de om au fost zădărnice, neutralizate, sau au dus la o și mai mare creștere a asupririi. Aceste teze sunt confirmate de următoarele texte> Iov 6,2-7; 1 Cronici 21,1; Geneza

3,15; Matei 13,19; Luca 4,6; 13,16; 22,31; 13,2; 14,30; 16,11; Fap.Ap. 5,3; 12,10; 26,28; 1 Corinteni 7,5; 2 Corinteni 2,11; 4,11; 3,14-15; Efeseni 2,2; 2 Tesaloniceni 2,9; 1 Timotei 3,6-7; 5,15; 2 Timotei 2,26.

De ce Dumnezeu a permis căderea lui Adam ?

Cînd Dumnezeu l-a creat pe om, El n-a dorit să creeze încă un obiect al legii fizice. Omul nu trebuia să fie o mașină, ci o ființă morală liberă, care apreciază natura și consecințele păcatului, urăște păcatul și iubește dreptatea (Geneza 1,26-28,31). Dumnezeu l-a creat pe om nu ca o ființă ce trebuie să păcătuiască, ci i-a lăsat posibilitatea să decidă singur. În împărăția legii morale domnește armonia veșnică, supunerea, respectul drepturilor, prosperitatea și fericirea ființelor morale libere.

În astfel de ființe poți avea încredere că ei se vor servi de viața veșnică în scopuri bune, în cinstirea lui Dumnezeu. De aceea justiția divină a fost nevoită să-l condamne "la moarte" pe Adam, pentru ca el, prin suferința legată de blestem, să înțeleagă de ce natură este păcatul și care sunt consecințele lui.

Cînd Dumnezeu l-a creat pe om, El l-a povățuit despre natura și consecințele păcatului, cît și despre dreptate, cu ajutorul informației, observației, intuiției și experienței. Adam a dispus de informația deplină în ce privește condițiile încercării, dar în practică nu cunoștea natura răului. La formarea caracterului uman Dumnezeu nu putea să se servească de metoda observării, fiindcă nu existau alte ființe morale libere cu experiență în domeniul săvîrșirii păcatului și consecințele pentru săvîrșirea acestui păcat. În prezent oamenii au devenit obiecte de observații ale îngerilor. În astfel de împrejurări problema rămîne deschisă. Intuiția, în înțelesul general, înseamnă sentimentul natural și a înțelegerii stării de fapt a naturii umane în relațiile dintre oameni. Intuiția, în sensul exact al cuvîntului, înseamnă capacitatea prevederii, care funcționează în afara rațiunii, și numai Dumnezeu se poate servi de ea.

Dumnezeu atotștiutor a prevăzut că omul, fiind informat de urmările păcatului, familiarizat cu intuiția în sensul general al cuvîntului, urînd păcatul și iubind dreptatea, se va decide totuși în favoarea păcatului. Precum se vede, Dumnezeu a oferit lui Adam și Evei, în situația lor din epoca înaintea săvîrșirii păcatului, cele mai blînde metode, dar după ce omul n-a reacționat în mod corespunzător, Dumnezeu l-a înzestrat cu experiența care, cu toate că este neplăcută, este totuși cea mai potrivită.

Cauzele următoare l-au determinat pe Dumnezeu să permită dominația răului asupra speciei umane>

1. Ca, prin aprecierea exactă a urmărilor groaznice, cît și a efectului și naturii răului în sfera fizică, intelectuală, artistică, morală și religioasă, să-i învețe pe toți oamenii cărora păcatul le face plăcere, și pe toți îngerii cărora ura le face plăcere, să lupte împotriva răului și să-l evite.

2. Practicarea dreptății, fiindcă numai așa se poate înnobila și perfecționa caracterul uman.

3. După ce oamenii și îngerii au fost exact informați despre păcat și dreptate, ei au avut putința să se decidă pentru una din aceste opțiuni.

4. Să acorde viața veșnică și binecuvîntările legate de ea, acelor oameni care evită păcatul, bazîndu-se pe evaluarea exactă a naturii și urmărilor păcatului, iubesc dreptatea și sunt gata să-i stîrpească pe acei care s-au decis în favoarea păcatului și vor păcătuși și mai departe.

5. În timpul acestor două experiențe și după efectuarea examenelor și testelor, trebuie să obținem colaboratori conștienți, asigurînd astfel domnia legii morale.

Dumnezeu a vrut să-l ajute pe Adam la formarea caracterului său, pentru ca el să poată trăi în viitor împreună cu El veșnic în armonie și fidelitate. Ar fi amoral și nedrept, ca păcătoșii să se bucure de viața veșnică, și de aceea dreptatea lui Dumnezeu nu permite ca ființele care aduc daune mediului înconjurător și-l dezonorează pe Dumnezeu, să trăiască veșnic. Conform principiului divin "*viață și moarte*" și nu "*viață sau infern*", pentru faptele pozitive se cuvine o recompensă, iar pentru cele negative - pedeapsa cuvenită (Geneza 2,17; Romani 1,32; 5,12; 15,17; 6,16,21,23; Iacov 1,15).

Pedeapsa distrugerii, și nu viața după moarte, este măsura cea mai dreaptă pentru eliminarea răului, în timp ce chinurile veșnice ar prelungi păcătuirea la infinit.

Prin admiterea răului se dezvoltă caracterul divin

Dumnezeu, prin alegerea răului, a dorit să-și manifeste înaintea oamenilor și îngerilor caracterul său sublim, înțelepciunea sa deplină, dreptatea, iubirea și puterea. În contact cu omul, Dumnezeu s-a manifestat în grădina Eden cu numele său de Iehova. Acest cuvînt are multe înțelesuri, între ele și cel al caracterului.

Conform definițiilor renumitului exeget P.S.L Jonson, înțelepciunea este “folosirea încrezătoare și plină de speranță a adevăratei cunoașteri pentru plănuirea obiectivului practic, în concordanță cu dreptatea, iubirea și puterea” (Geneza 17,1; Psalmi 115,3; Matei 19,26; Luca 1,37; Apocalipsa 19,6). Detaliile înțelepciunii sunt credința, speranța și cunoașterea (2 Petru 1,5). Adevărata cunoaștere este adevărul, ca bază a înțelepciunii. Conform Bibliei, cunoașterea este sinonimul înțelepciunii (Iov 12,12,13; 28,12-28; 32,9; Proverbe 1,5,7; 2,1-10; 3,13-23; 4,4-13, 18-22; 8,1-11; 9,10; 14,8; 22,17; 23,23; Fap. Ap. 6,10; 2 Corinteni 2,6-19).

Pentru atingerea practică a scopului, înțelepciunea divină a întocmit planul bazat pe declinul sau moartea omului. Misiunea Domnului a fost să salveze specia umană și să-i dăruiască viața veșnică. Numai acel care a fost atotștiutor, putea - în concordanță cu celelalte atribute - să întocmească un astfel de plan și să prevadă rezultatul. Adevărul coincide cu principiile și faptele, și atunci se realizează legătura rațională a teoriei și practicii. Fiecare schiță a planului divin este în concordanță cu faptele și principiile, și aduce roade. Nimeni, în afară de Dumnezeu, n-a fost în stare să întocmească un astfel de plan, nimeni nu este în stare să-l îmbunătățească. Planul Domnului este așadar o sintetizare a înregii Biblii, adică providența Domnului (Luca 7,30; Fap. Ap. 2,23; 4,28; 20,27; Efeseni 1,11; 3,11; Evrei 6,17).

Noțiunea de dreptate, trebuie legată în mod firesc de drept, ca un principiu care coordonează gândurile, cauzele, cuvintele și faptele ființelor morale libere, în relațiile lor reciproce și în cele cu Dumnezeu. Dreptatea, care își are rădăcinile în iubire, este în același timp judecătorul și executorul acestui drept (Iacov 4,12). Dreptatea cere ca legiuitorul să-i recompenseze pe docili și să-i pedepsească pe acei care încalcă dreptul (Exod 20,4; Psalmi 8,9,14; Ieremia 50,7).

Dacă faci cuiva bine să nu aștepți vreo recompensă, fiindcă iubirea este ceva dezinteresat, ceva benevol. Iubirea se bazează pe principii sănătoase cum sunt mila și dorința de a te jertfi (Ioan 3,16; 4,8-10,19; Tit 3,4; Romani 5,2-8).

Puterea realizează ceea ce îi dictează înțelepciunea, dreptatea și iubirea. Puterea este nu numai o calitate morală a rațiunii, inimii și voinței, ce se distinge prin înfrînare și răbdare, dar se mai caracterizează prin forță, autocontrol și răbdare (2 Petru 1,6).

Planul Domnului, ca urmare a înțelepciunii Sale, atinge apogeul în dreptatea, iubirea și puterea lui Dumnezeu. În această legătură, adevărul,

dreptatea, iubirea și puterea sunt bazele capitale ale lui Dumnezeu (Psalmi 89,15). Găsim toate cele 4 atribute ale caracterului în următoarele texte biblice> Apocalipsa 4,6-7; Ezechiel 1,5-14; Iov 37,23; Ieremia 9,24; Deuteronom 32,4.

Paralel cu realizarea planului lui Dumnezeu se dezvăluie și caracterul lui Dumnezeu, care se manifestă în raport cu două grupuri> al celor aleși și al celor nealeși de Dumnezeu. Existența acestor două categorii este o realitate. În timpul domniei îndelungate a păcatului și eroarei, foarte puține ființe sunt dispuse să creadă în Dumnezeul invizibil și să se poarte ca niște credincioși, dar nimeni nu se poate răscumpăra prin fapte bune, fiindcă răscumpărarea este posibilă numai prin credința în legământul cu Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus (Romani 3,22-28). “*El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui*” (Coloseni 1,13), “*prin cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși...*” (2 Petru 2,20). Sub influența ateismului, oamenii încalcă legile și principiile, și se îndepărtează de la credință și Dumnezeu> “*și să fim izbăviți de oamenii nechibzuți și răi; căci nu toți au credință*” (2 Tesaloniceni 3,2). “*De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari la urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec*” (Matei 13,13-15). Cuvîntul lui Dumnezeu proclamă clar că izbăvirea grupului ateștilor de păcat și de blestem va avea loc în viitor, în ziua judecării viitoare în Împărăția Milenară a lui Dumnezeu.

Răscumpărarea - antidotul blestemului

Planul lui Dumnezeu se bazează pe “pedeapsa cu moartea” a lui Adam, cât și pe izbăvirea de blestem prin jertfirea lui Isus (Romani 5,12-19; 1.Corinteni 15,21-22). Moartea este plata păcatului (Romani 6,23) și de aceea nimeni n-a fost în stare să-l răscumpere pe Adam (Psalmi 49,7-8). Mîntuitorul trebuie să fie echivalentul totalului pierdut de Adam, adică să aibă> un corp perfect, dreptul la viață și, legat de aceasta, hrană perfectă, aer și condiții ca în Paradis. Ideea răscumpărării este exprimată în cuvîntul grecesc lytronanti (răscumpărare) sau antilytron (prețul

corespunzător - (Matei 20,28; 1 Timotei 2,6). Teoria mântuirii este o doctrină fundamentală a revelației Domnului, axa roatei mântuirii. De aici emană toate celelalte funcții ale lui Hristos, ca mijloc împotriva răspîndirii urmărilor blestemului și păcatului.

Mulți pun sub semnul întrebării numai vinovăția unui singur om, Adam, și nu vinovăția numeroșilor săi urmași. Nu suntem de loc convinși că acești descendenți ai lui Adam ar fi reușit la acest examen. Nu încapă nici o îndoială că ei vor păcătui, și atunci Dumnezeu ar fi avut nevoie de mulți mântuitori pentru a-i răscumpăra pe acești vinovați. Prin condamnarea unui singur om și pentru păcatele tuturor urmașilor lui, adică a întregii omeniri, Isus i-a izbăvit pe mulți oameni de chinuri groaznice, fiindcă dreptatea Domnului nu putea nicicum să renunțe la principiul> “viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mîna pentru mîna, picior pentru picior” (Deuteronom 19,21; Psalmi 49,8-9; Evrei 2,9,14).

După înălțarea în cer, Hristos nu s-a folosit de jertfa Sa pentru a-i mîntui pe toți păcătoșii, fiindcă atunci ar fi trebuit să fie anulate efectele păcatului și morții, fapte ce n-au avut loc. Cu toate că jertfa mîntuirii a fost depusă în mîinile dreptății Domnului> “Tată, în mîinile Tale îmi încredințez duhul” (Luca 23,46), ea n-a fost pînă în momentul de față primită pentru izbăvirea întregii omeniri, ci exclusiv pentru Biserica Lui. Isus s-a jertfit pentru toată lumea, pentru oamenii credincioși, precum și pentru necredincioși, adică și pentru cei “nechibzuiți și răi” (2 Tesaloniceni 3,2). “El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2,2). Aici Isus este prezentat ca un avocat care pledează în numele și în favoarea acuzatului citat la tribunalul suprem al lumii.

În prezent, în epoca necredinței, Hristos oferă mîntuirea aceluia care regretă păcatele, care cred în efectul jertfei de ispășire, și-și dau viața ca semn de mulțumire Domnului, adică doresc să ia parte la realizarea planului divin de mîntuire a omenirii. Pe astfel de oameni Isus îi răscumpără din prizonieratul păcatului și morții, pe baza principiului, care s-a referit și la Avraam> “Avraam a crezut lui Dumnezeu și acesta i-a adus binecuvîntarea”; “Căci Hristos n-a intrat într-un lăcaș de închinare făcut de mîna omenească, după chipul adevăratului lăcaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9,24). Astfel el șterge blestemul în legătură cu primul păcat și obține iertarea păcatelor tuturor

credincioșilor, osîndiților și nepocăiților> “*Ferice, zice el, de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite*” (Romani 4,7).

Actele depline ale justificării sunt reprezentate prin funcția de mare preot al lui Hristos, care, după ajungerea în cer în ziua Rusaliilor, S-a jertfit pentru membrii credincioși ai Bisericii Sale, iar dovada că jertfa a fost primită este Sfîntul Duh (Fap. Ap. 2,1-18; Romani 3,21-26; 2 Corinteni 5,18,21; Evrei 2,17). Această jertfă a lui Hristos este valabilă numai atunci cînd individul se pocăiește și credința lui se întărește (Evrei 2,18; 4,14,16; 5,5-10; 7,15-17,19,24-28; 10,11-14,19-21).

Din cauză că clasa credincioșilor sacrifică natura lor umană prin actul jertfei lui Dumnezeu, renunțînd la privilegiul deciziilor în Împărăția lui Hristos, modul lor de justificare are un caracter suplimentar. Clasa credincioșilor n-a elaborat un sistem propriu al justificării, care trebuie să fie dezvoltat abia în cursul formării caracterului lor (Romani 1,18-29, 2,13-15; 3,9-19), de aceea vedem și goliciunea lor, acoperită cu haina dreptății a lui Hristos (Ezechiel 16,7-8,22,36-37,39; Isaia 47,3; Apocalipsa 3,17-18).

Neajunsurile și datoriile care ies la iveală în viața de toate zilele a credincioșilor sunt deasemenea achitate de Hristos, fiindcă el este drept cu cei păcătoși care se pocăiesc, sau chiar cu cei care nu se pocăiesc (Romani 10,4; 1 Corinteni 1,30; Filipeni 3,9). Astfel, Isus îi îmbracă pe oamenii credincioși și consacrați Domnului în haina dreptății Sale (Psalmi 45,10-11,13-14; Isaia 61,10; Apocalipsa 3,18; 16,15), care-i ajută să formeze propria dreptate, și va deveni proprietatea lor după înviere (Apocalipsa 19,8).

Dumnezeu însă se va purta altfel cu restul oamenilor nemîntuiți. Hristos, eliberatorul oamenilor de păcat și de blestemul morții, îi va mîntui în mod real (1.Timotei 2,6; Fap. Ap. 5,15-19; Efeseni 1,14). În funcția de mare preot, Hristos va realiza împăcarea lumii cu Dumnezeu prin jertfa Sa, ce va îngădui omenirii să se bucure de dreptate (Isaia 53,10-12). Ca urmare, omenirea va fi eliberată de starea fizică, spirituală, creatoare, morală și religioasă a blestemului, și întregită în starea perfectă inițială, în care se afla Adam (Isaia 2,2-4; 9,5; 11,4-5,9-10; 25,6-8; 29,18-19,24; 35,5-6).

Funcțiile lui Hristos ca mijloc a lichidării răului

Pe bazele exemplurilor se poate constata cum funcțiile oficiale ale lui Hristos sunt în starea să vindece diferitele forme ale blestemului.

Pentru o mai bună înțelegere, trebuie atrasă atenția și asupra acelor funcții ale lui Hristos, nemenționate anterior.

Pentru ajutorarea lumii ca să atingă starea perfecțiunii complete, Isus, în funcția Sa de mijlocitor, a dat garanții Tatălui, pecetluind noua alianță prin puterea jertfei Sale mîntuitoare. Dumnezeu a încheiat această alianță cu poporul israelian, și prin acesta cu omenirea întregă.

După reînvierea morților, mijlocitorul va institui, pe timpul domniei Sale de 1000 de ani, o omenire perfectă, cu dreptul la viață în condiții paradisiace, care vor domni de acum înainte pe pămînt. Atunci vor fi lichidate pentru totdeauna păcatul împreună cu păcătoșii încăpățînați, și ei vor muri a doua oară pentru vecie.

Hristos, în calitatea Sa de domnitor al păcii, va vindeca clasa actuală a necredincioșilor, în inimile și spiritele cărora va domni pacea. Păcatul și blestemul au distrus pacea între Dumnezeu și om (Psalmi 5,5-6; 7,11; Proverbe 15,9; Isaia 1,4; Romani 9,13; 1 Corinteni 10,5). În asemenea condiții s-a format între oameni o competiție necinstită în afaceri, politică și sectarism (Geneza 45,24; Psalmi 120,6-7; Proverbe 17,1,14; Matei 10,21, 34-36; Fap. Ap. 7,26-27; 17,7-8), ce s-a transformat în rebeliune, revoluție, războaie etc. (Fap. Ap. 19,28-40; 21,27-31; 1 Împărați 12,16-19; Matei 24,6-8). Numai Isus este în stare să restabilească pacea și armonia între ambele părți ale conflictului (Isaia 9,6-7; 46, 9; Psalmi 72, 1-37; Isaia 2,3-4; 16,6-10; 32,15,10-12; Zaharia 9,10; Ieremia 31,34; Mica 4,4; Luca 2,14), pentru ca clasa actuală a necredincioșilor să fie izbăvită (Isaia 61,4; 35,1-2,10; 25,7-9; 11,9; 62,12; 2,4; 9,7; 60,17; 65,23; Psalmi 72,7; 72,12-14; Romani 8,21).

Biblia îl numește pe Mesia "Părintele vesnicilor" (Isaia 9,6), fiindcă El acordă o viață veșnică acelor care se supun Lui (1 Corinteni 15,21-26,45,47; Ioan 6,33,51; 10,10; 11,25-26), dînd viață copiilor lor, devine al doilea și ultimul Adam (1 Corinteni 15,47,45).

Biserica mistică a lui Hristos ca antitipul Evei (Efeseni 5,22,32; 2 Corinteni 11,2-3) este acum logodnica Sa, dar în împărăție ea va deveni mama copiilor perfecți ai lui Isus (Romani 8,17; 2 Timotei 2,10-12; Apocalipsa 19,7-9; 21,9; Isaia 66,10-14), colaborînd cu Hristos la restituirea și întărirea caracterului și dreptății. Împărăția milenară a lui

Hristos va ajuta omenirea care n-a fost încă salvată de păcat, să reușească la examen și să instaureze domnia dreptății. Oamenii obțin baza de comparație, pentru că vor recunoaște prin experiența opusă cu dreptatea, că este preferabil să fii un supus al dreptății. Ar contrazice caracterul lui Dumnezeu dacă El, cu toată jertfa adusă de cel de al doilea Adam, n-ar permite ca copiii lui Isus să se bucure de dreptate.

Fără îndoială că sugarii care au murit, copiii și bolnavii mintal, nu pot lua parte la aceste două experiențe contradictorii, dar restul omenirii cunoaște numai păcatul și urmările sale. Din Biblie reiese clar că ignoranța nu salvează pe nimeni, fiindcă dacă cineva ar avea puterea mîntuirii, n-ar fi fost nevoie de moartea lui Isus. Fiecare trebuie să ia parte la procesul mîntuirii în mod conștiincios și voluntar; "*Fiindcă, oricine va chema numele Domnului, va fi mîntuit*" (Romani 10,13), "*dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit*" (Romani 10,9).

Mileniul - ocazia să recunoști binele

Psalmul 90,1-4 prezice că experiența cu dreptatea va dura 1000 de ani. Acest adevăr, prezis de toți prorocii sfinți (Fap. Ap. 3,19-21), a fost confirmat de jurămîntul lui Dumnezeu (Geneza 22,16,18; Galateni 3,16,29; Evrei 6,13-18). "*Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru > că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi... Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou, în care va locui neprihănirea*" (2 Petru 3,8-13).

Mileniul se va deosebi diametral de prezent, așa cum scrie Biblia > țara făgăduinței (Isaia 61,4) se va transforma într-un paradis (Ezechiel 36,35; Isaia 35,1-2). Domnia diavolului va fi limitată (2 Corinteni 4,4; Efeseni 2,2; Apocalipsa 20,13) și va sosi epoca domniei depline a lui Isus (Psalmi 72,4-8). Orice prihană va fi lichidată (Matei 24,11-24; 1 Tesaloniceni 2,9-10; Isaia 25,7), iar neprihănirea și adevărul vor triumfa (Psalmi 72,2-3; Ezechiel 1,27; 32,16-7). Blestemul va fi ridicat (Romani 5,12; 8,19,22; 5,15-16; 18-19) și Hristos va dărui omenirii libertatea (Romani 8,21). Lacrimile și tristețea vor dispărea (Psalmi 30,5; Romani 8,22) și peste tot va domni bucuria (Isaia 35,10; Apocalipsa 21,4). Războaiele și revoluțiile (Psalmi 46,2-3; Matei 24,6-7) vor fi lichidate de către domnitorii păcii (Psalmi 46,9; Isaia 2,4; 9,5-7). Haosul

va fi pus în ordine (Matei 24,7) și nu vor mai avea loc catastrofe naturale (Apocalipsa 21,4-5; Isaia 35,1-2). Dacă în prezent au loc secete (Ieremia 14,1-6; Osea 13,5), pe urmă - numai recolte bogate (Psalmi 67:1-2,4-7). Dreptii urmăriți în prezent (Matei 5,10-12; 2 Timotei 3,12), nu vor fi ocăriți (Isaia 25,8), ci vor fi liberi (Psalmi 72,7; 92,12). Ticăloșii sunt azi stimați (Psalmi 37,35; Maleahi 3,15), instituțiile lor înfloresc (Apocalipsa 13,1-8,12-17), în mileniul domniei lui Hristos vor exista numai instituții adevărate (Isaia 65, 15; 60, 14-15).

Planul Domnului întîmpină azi o opoziție, popoarele sunt dezbinat (Psalmi 2,1-3; Apocalipsa 17,14), în timpul asuprii ele vor fi zdrobite (Psalmi 2,4-9; Isaia 60,13; Apocalipsa 2,26-27), iar în împărăția milenară se vor iubi (Psalmi 2,10-12; 72,12-14; Luca 2,14). Astăzi munca și rezultatele sunt un necaz (Isaia 65,22-23), iar în împărăția milenară - bucurie (Isaia 60,17; 65,21; Mica 4,4). În astfel de condiții favorabile va avea loc ședința tribunalului, unde se va hotărî soarta acuzaților. Iată documentele acestui proces> 1). Asigurarea condițiilor favorabile pentru trecerea examenului (Iov 1,8; 2,9; Apocalipsa 3,10).

2). Acuzații trebuie să aibă acces la sursele științei (Psalmi 9,11; 42,1-4; Matei 12,18-20; Ezechiel 22,2; Matei 23,23; Coloseni 2,16).

3). Pentru ocuparea unei poziții juste după trecerea examenului (Psalmi 26,1-3; Judecători 2,21-22).

4). Încăpățînații și necredincioșii vor fi amendați, pentru ca să se reformeze (Psalmi 119,67,71; Isaia 26,9; Osea 5).

5). Neprihăniții vor trăi veșnic, iar prihăniții vor fi condamnați pentru a două oară la moarte (Isaia 18,20-27; Apocalipsa 22,12).

Procesul de judecată a Domnului este în același timp un proces al mîntuirii. Biblia ne învață să ne bucurăm în ziua judecății (Psalmi 96,1-13; 98,1-9), fiindcă verdictul lui Hristos va fi drept (Fap. Ap. 17). Mulțumită unui astfel de proces, oamenii vor fi izbăviți de slăbiciune și vor fi în stare să se justifice la judecata Domnului, care constituie condiția necesară pentru viața veșnică.

Biblia despre două experiențe contradictorii

În Biblie se afirmă că răul a fost admis pentru ca omenirea să înțeleagă urmările păcatului, acestea sunt confirmate de următoarele texte biblice>

Romani 7,13 - păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos.

Psalmi 76,11 - păcatul și rebeliunea împotriva legii îi chinuie atît de mult pe oameni, pentru ca să-i determine să lupte împotriva păcatului.

La Romani 5,12-14; 5,15-19,21 și 1 Corinteni 15,21-22 este vorba pe de o parte de experiența răului, dar pe de altă parte despre experiența neprihănirii.

Romani 8,19 - dorul oamenilor de mîntuire; ei vor fi mîntuiți de Hristos și Biserica Sa.

Romani 8,21 - *“fîrea va fi izbăvită din robia stricăciunii ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu”*.

Psalmii despre cele două experiențe contradictorii

Psalmul 90 conține două cîntări, adică două mesaje (Apocalipsa 15,3). Cîntarea lui Moise tratează despre izbăvirea totală a omenirii, în timp ce Cîntarea Mielului vorbește despre izbăvirea selectivă, așa cum este scris în legămîntul încheiat cu Dumnezeu.

Cîntarea lui Moise conține teoria despre perfecțiunea inițială a omului, căderea sa, blestemul, admiterea răului și restituția. Din contextul psalmului 90 reiese că conținutul psalmului și Cîntarea lui Moise sunt identice.

Versetul 1 - Domnul a fost locul nostru de adăpost, cînd ne-am aflat încă în coapsa lui Adam, în acel neam.

Versetul 2 - Dumnezeu este autorul mîntuirii, din veșnicie în veșnicie.

Versetul 3 - tratează două teme> dispariția, adică moartea, și reînvierea. Acest verset este și miezul întregului psalm.

Versetul 4 - procesul eliberării de păcat va dura 1000 de ani.

Versetele 5-10 descriu experiența răului și urmările lui.

Versetul 11 - pune întrebarea de ce s-a permis răul. *“Dar cine ia seama la tăria miniei Tale, și la urgia Ta, așa cum se cuvine să se teamă de Tine ?” “Frica Domnului este începutul înțelepciunii”*, de aici ura împotriva păcatului, și voința de a evita răul (Psalmi 111,10).

Versetele 12-17 se referă la mileniu și la întoarcerea la perfecțiune.

Versetul 12 - Moise se roagă în numele omenirii, ca ea să atingă înțelepciunea și fericirea de la Dumnezeu, care este scopul suprem al credincioșilor (Proverbe 1,7).

Versetul 13 - Moise îl roagă pe Dumnezeu, ca El să schimbe metodele, practicînd dreptatea.

Versetele 14-15 ne arată două epoci contradictorii> epoca petrecută în timpul mîniei Domnului și cea paralelă a milei, bucuriei și mulțumirii.

Versetul 16 este rugămintea ca în timpul realizării “lucrării Tale”, relația caracterului lui Dumnezeu, adică “slava Ta”, să-i ajute pe oameni să devină mai înțelepți.

Versetul 17 repetă rugăciunea din versetul 16, ca experiența care s-a dezvoltat la oameni în timpul perfecționării și dreptății, “bunăvoința Domnului” să-i ajute pe oameni să domneasă pe pămîntul perfect, și să ia parte la realizarea legămîntului lui Dumnezeu în veacurile următoare “*da întărește lucrarea mîinilor noastre*”.

În Israel este ilustrată poziția lui Dumnezeu

În Scrisoarea către Romani 11,25-26 apostolul Pavel declară pe baza restului omenirii, care a rămas sub influența păcatului, că, pînă în momentul cînd numărul adepților Bisericii va fi destul de mare, Israelul va fi supus răului prin orbire și o inimă dură.

În versetele 28-29 se afirmă că, “*în ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași*”, și în privința pocăinței, credinței în Hristos, jertfirea pentru El a moștenirii acestei credințe, israelienii iresponsabili sunt tot vrăjmași (Romani 8,17). În versetele 30-31 se afirmă, că purtarea israeliților dau “responsabililor păgîni” o șansă a dobîndirii idealurilor evanghelice, după ce vor împlini condițiile prescrise. Datorită lui Avraam, Dumnezeu continuă să iubească pe Israel, și de aceea va planta din nou rădăcina legămîntului în Israel, dîndu-i putința să supraviețuiască mileniul dreptății.

În versetul 32, Apostolul Pavel ajunge la următoarea concluzie> israelienii s-au purtat în mod arbitrar, cînd au abuzat de mila Domnului, și de aceea Dumnezeu a permis prihănirea lor, pentru ca în viitor lumea să recunoască Evanghelia și dreptatea. Asta se va împlini în timpul judecării viitoare, binecuvîntată.

În epoca nazistă evreii au trecut prin infern. Restul care a rămas în viață după pogromul din Europa, și-a pierdut credința și l-a învinuit pe Dumnezeu că a permis această dramă. Experiența dramatică a evreilor din ultimii ani nu trebuie tratată izolat, ci în contextul istoriei acestui popor. Originea nenorocirii acestui popor trebuie căutată în infidelitatea

lui față de legămîntul cu Dumnezeu, încheiat de strămoșii lor pe Muntele Sinai. Dumnezeu este clarvăzător, și de aceea a și prezis toate nenorocirile care se vor abate asupra poporului israelian în toate detaliile (Isaia 46,9-11; 42,9; 44,7; 48,5-6; Daniel 2,28-29; Fap. Ap. 15,18).

Una din multele prorocii, prezise ca urmare a lezării Legii, este prezisă în Cartea Leviticul din Biblie, în capitolul 26. Acolo sunt descrise pedepsele și suferințele israelienilor din ultimii 3500 de ani. Avertismentul a fost făcut cu 1300 de ani înainte ca acest popor să înceapă să suporte blestemele, urmările căruia se fac simțite pînă în prezent. Dumnezeu a dat Israelului destul timp ca să se îndrepte și să se pocăiască. Iată prorociile **din Leviticul 26**>

Versetele 14-17 conțin descrierea încălcărilor din perioada judecătorilor și regilor, și anunță pedepsele cuvenite.

În versetele 18,21-24 este de patru ori vorba de pedeapsa multiplă. Explicația o găsim la Daniel 9,24-27> “*70 de săptămîni au fost hotărîte...*”, “*pînă vor trece șapte vremuri peste el...*” (Daniel 4,22-23), “*va mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme*” (Daniel 2,7,11-12) și “*vor călca în picioare Sfînta Cetate, 42 de luni*” (Apocalipsa 12,14; 11,2-3). Fiecare vreme profetică sau an biblic are 360 de zile. Dacă înmulțim 360 cu 7, obținem cifra 2520. Peste 2520 de ani după anul 606 î.e.n., adică la 1 tișrii 1914 începe nimicirea succesivă a casei a doua a Israelului, adică a creștinilor, etapă care a durat 70 de ani.

Versetele 29-45 descriu nenorocirile Israelului, prin care a trecut timp de 2520 de ani. Flavius confirmă canibalismul din Ierusalim.

În versetul 30 se descrie stîrpirea idolatriei.

Versetul 31 prezice distrugerea orașului, a templului și încetarea ceremoniei jertfelor.

Versetul 32> “*Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care o vor locui vor rămîne încremeniți*”.

În versetul 33 se scrie că țara va fi pustiită, poporul împrăștiat printre neamuri și cetățile vor rămîne pustii.

Versetele 34-35> poporul va ajunge în captivitate babiloniană. Pentru 70 de jubileuri false, vor urma 70 ani de captivitate.

Versetul 36> în anii 66-73, ei vor avea frică chiar și de foșnetul unei frunze (adică - ecoul războiului), și vor cădea fără să fie urmăriți.

Versetul 37> pentru a scăpa de dușmani se vor sinucide (1000 de persoane în Masada, la York, în Anglia - 1500 de persoane etc.

Versetele 38-39> o mare parte a evreilor va fi nimicită, ei vor trebui să plătească biruri, averea lor va fi jefuită.

Versetele 40-42> Drept consecință a pocăinței, suferințelor și umilirii, ei vor fi binecuvântați, datorită strămoșilor.

Versetul 43> un exemplu al pedepsei pentru încălcarea legământului - cei 70 de ani de captivitate la Babilon.

Versetele 44-45> poporul nu va fi total nimicit, ci va recîștiga mila Domnului și se va reîntoarce în patrie.

Dispersarea evreilor între alte neamuri se prezice în prorociile următoare> Ieremia 16,13-16; 30,11; Osea 3,4.

Despre distrugerea Israelului și orașelor sale se scrie în versetele următoare> Ieremia 16,13-16; 30,11; Osea 3,4; Deuteronom 29,22,24,27; Isaia 17,4-6; Ieremia 4,20,26-28; 12,4,7; 10-13; 19,8; Amos 3,14; 5,3,5; 7,8-9; Mica 1,6; Matei 11,20-23; Luca 10,12-16; 21,24.

În perioada dintre războiul cu romanii pînă la răscoala din anul 135, resturile poporului din Palestina au fost numai tolerate, pe urmă evreii au fost izgoniți și, pînă în anul 1878, s-au aflat într-o stare jalnică. Blestemul, prezis pentru încălcarea de către poporul evreu a legământului lui Moise cu Dumnezeu, s-a năpustit cu toată tăria asupra Israelului, satelor, orașelor și orașelelor lui. Israelii au fost împrăștiați, goniiți dintr-o țară în alta, urmăriți, torturați, discriminați, închiși în ghetouri, au fost nevoiți să poarte insigne speciale, să activeze în cele mai proaste profesii, și au fost condamnați la pedepse diabolice.

O altă mărturie a Bibliei este prorocirea lui Isus despre distrugerea Templului, care n-a fost făcută post-factum (Luca 21,5, 20-24). Luca scrie "Fap. Ap." în anul 61 e.n., cînd Pavel a fost întemnițat de romani, și de aceea acolo nu e vorba de eliberarea sa. "Fap. Ap." 1,1 și "Evanghelia după Luca" 1,1-4 dovedesc că Luca a scris Evanghelia înainte "Fap. Ap.". În anul 66, adică cu 3 ani înainte distrugerii Ierusalimului, Petru și Pavel nu mai erau în viață. Matei și Marcu au scris Evangheliile lor în anii 40. Apostolul Ioan a scris Evanghelia sa în anul 95, uitînd despre prorocirea lui Isus, fiindcă au trecut între timp peste 20 de ani. Astfel s-a împlinit prorocirea lui Isus în privința Ierusalimului și poporului evreu, care "va fi călcat în picioare pînă ce vremurile neamurilor vor trece". Faptul că prorocirea s-a împlinit exact, este confirmat de istoricul Flavius.

Astfel providența lui Dumnezeu a vegheat continuu asupra Israelului. Dumnezeu a adus în inimile lor pocăința și i-a instruit prin prorocii Săi.

Atunci însă, cînd au eșuat astfel de măsuri, ca influența morală și bunătatea îndelungată a Domnului, Dumnezeu a luat măsuri disciplinare, pentru a crea prin severitatea lor condițiile pentru bunăstarea veșnică a Israelului - mîntuirea.

Poporul israelian a primit ajutorul lui Dumnezeu în timpul stagiului, dar respingînd acest ajutor, a încălcat legământul. Poporul israelian nu l-a recunoscut pe Isus ca Mesia (Psalmi 107,17), și de aceea furia Domnului s-a năpustit asupra lui cu toată forța (1 Tesaloniceni 2,14-16; Matei 23,37-39). Umiliința fără precedent la care au fost supuși evreii în decursul secolelor a dus la dezvoltarea calificării pentru lumea viitoare în Împărăția lui Dumnezeu. Asupritorii evreilor vor reînvia în timpul Judecării de apoi, care va dura 1000 de ani și "Dumnezeu găsește să dea întristare celor ce vă întristează" (2 Tesaloniceni 1,6). Mulți asupritori au decăzut în așa fel că "se vor scula pentru ocară și rușine veșnică" (Daniel 12,2). Nu trebuie să ne îndoim că bandiții vor scăpa nepedepsiți, fiindcă "în ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor, pe care-l vor fi rostit" (Matei 12,36). Ca adepți ai lui Hristos, nu trebuie să ne răzbunăm, sau să cerem ca alții să fie pedepsiți, fiindcă "unul singur este dătătorul și Judecătorul Legii> Acela care are putere să mîntuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?" (Iacov 4,12). În toate acele secole în care evreii au fost asupriți, providența lui Dumnezeu a pregătit pentru ei locuri unde se puteau stabili și odihni. În prezent acest popor, salvat ca prin minune, care, fără îndoială, este o minune a istoriei, dovedește prin existența sa verosimilitatea legământului divin (Psalmi 102, 13-17; Ezechiel 16,60,63). Următoarele texte confirmă întru-totul prorociile despre reîntoarcerea evreilor în patria strămoșilor, și aceste prorocii se împlinesc în prezent> Ieremia 16,14-18; 30,4-8; 18-22; 31,4-14; 21,23-25; 27,35-40; 32,36-37; 33,6,10-11; Ezechiel 36,1-15,24-28; 37,1-28; Osea 3,4-5).

Țara nordică, citată în prorocii, este Rusia și nu Babilonia, care se află la răsărit de Palestina.

Babilonia nu se află nici între țările necunoscute evreilor, fiindcă din acea țară a venit chiar Avraam. Babilonia a fost o țară cu multe regiuni, și cînd e vorba în textele biblice de "toate țările", nu poate fi vorba de reîntoarcerea lor din Babilonia, ci din diaspora întregii lumi, din toate colțurile lumii, lucru care s-a împlinit abia după anul 1878. Israel seamănă cu apele unui mare fluviu, care izvorăște din munții africani și

se varsă în Oceanul Pacific. Pe parcurs fluviul se destramă haotic în numeroase picături, care curg prin ocean și se unesc abia pe malul Americii, fără a pierde proprietatea lor, sau fără să se schimbe.

În dispersarea, păstrarea și strângerea Israelului se revelează iubirea lui Dumnezeu în mînie și folosirea biciului, pentru îmbunătățirea și înnobilarea caracterului acestui popor. Astfel, iubirea lui Dumnezeu pregătește acest popor pentru misiunea viitoare, să ducă omenirea întregă la pocăință și sacrificare, și reîntoarcerea omului în acea stare în care se afla Adam în paradis.

Pentru ca poporul israelian să poată împlini această misiune, el trebuie singur să se pocăiască și să treacă prin procesul restituției. Cu acest scop Isus se va jertfi pe tronul dreptății divine pentru părinții Vechiului Testament și pentru toți evreii. Atunci Dumnezeu va ierta păcatele lor, îi va binecuvînta și familiariza cu principiile Sale.

Mila Domnului va fi folosită în interesul lor, toate prejudiciile împotriva evreilor vor fi înlăturate, și ei vor îndeplini misiunea lor în secolul viitor pentru bunul omenirii întregi. Atunci israelienii care vor veni să trăiască în Împărăția lui Hristos, vor reînvia împreună cu toată seminția umană. Astfel, toată lumea va înțelege că purtarea Domnului cu evreii, prin aplicarea pedepsei sub diferite forme, n-a avut scopul să-i distrugă, ci să-i mîntuiască. Atunci toți se vor convinge că încălcarea principiilor divine nu va rămîne nepedepsită.

Analizarea altor probleme controversate

Pînă în momentul de față au fost analizate în general existența răului pe pămînt și dreptul său la existență, dar multe probleme n-au fost dezlegate și trebuie să fie explicate. Astfel se pune întrebarea, dacă acceptarea răului se poate pune de acord cu caracterul lui Dumnezeu. Întrebările și răspunsurile următoare vor încerca să clarifice această problemă.

Este oare astăzi Dumnezeu și tatăl fiecărui om ?

Biblia îi numește ca fii ai Domnului pe Isus, pe strămoșul nostru Adam, precum și pe toate ființele perfecte create de Dumnezeu.

“Eu am zis> sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt” (Psalmi 82,6); *Pe ce sunt sprijinite temeliele lui ?... atunci cînd stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie* (Iov 38,6-7). *De aceea, toate ființele perfecte sunt copiii lui Dumnezeu, născuți prin Cuvîntul adevărului”* (Iacov 1,18).

După blestemul lui Dumnezeu, oamenii sunt *“copiii mîniei... fără Hristos... fără Dumnezeu în lume”* (Efeseni 2,2,12). Pe unii dintre *“copiii mîniei”* Isus i-a numit *“copiii diavolului”* (Ioan 8,4), *“cel ce are puterea morții”* (Evrei 2,14), *“copiii principelui”* (Ioan 14,30) și *“Domnului acestei lumi”* (2 Corinteni 4,4).

Urmașii lui Adam, născuți prin blestem, sunt copiii acelor care prin moștenire au primit scînteia vieții, care se stingea. Dumnezeu l-a sacrificat pe unicul Său Fiu, pentru ca toți care cred în El să nu piară, ci să trăiască veșnic (Ioan 3,16). De aceea trebuie să sperăm că toți oamenii care sunt copiii potențiali ai lui Dumnezeu, vor deveni adevărații lui copii.

Pentru ca această promisiune să devină realitate, Isus va instrui și educa copiii Săi, în timpul domniei milenare, pentru ca ei să devină fiii lui Dumnezeu. Aceasta va fi posibil atunci cînd *“chiar și Fiul Se va supune Celui Ce l-a suspus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți* (1Corinteni 15,28). *“:i vor ști astfel că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ei...”* (Ezechiel 34:31-31).

După ce facerea lumii a fost dusă la bun sfîrșit în decurs de șase epoci, în a șaptea epocă, care a durat 7000 de ani, Dumnezeu s-a odihnit. Atunci Dumnezeu a permis omenirii să lucreze 6000 de ani, pentru a se odihni apoi în al șaptelea mileniu în Împărăția binecuvîntată a lui Hristos și Bisericii. Dumnezeu nu s-a abătut de la planul Său, pe care-l alcătuisese în Sine însuși (Efeseni 1,9-10). Dumnezeu, în semn de iubire a lumii decadente, a prevăzut vremea renașterii (Matei 19,28), și mîntuirii generale (Iuda 3). Pentru ca omenirea să rămîna într-o stare din care mai poate fi salvată, Dumnezeu s-a îngrijit tot timpul de ea, dîndu-i informația necesară și intervenind chiar nemijlocit, pentru a-i reeduca pe oameni, pedepsindu-i temporar, pentru a opri procesul decăderii lor. Astfel s-au format două linii, una prin care Dumnezeu a dat oamenilor o doză anumită din lumina adevărului, și cealaltă, care admite anumite pedepse.

Încă de la începuturile ei, omenirea care se afla destul de des pe poziții dușmănoase față de Dumnezeu, a primit, cu toate acestea, binecuvîntarea Lui> *“Căci El face să răsără soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți”* (Matei 5,45). N-avem posibilitatea să enumerăm aici toate binecuvîntările spirituale divine adresate omenirii și poporului israelian. Creștinismul a fost moștenitorul spiritual al iudaismului. Pe așa-numita țarină creștină

plină cu neghină, adică creștini falși, se aflau totdeauna și veritabilii creștini, grîul (Matei 13,24-30,37-43). Pentru lumea creștină ei au fost *“sarea pămîntului... lumina lumii... o cetate așezată pe un munte”* (Matei 5,13-16). Mulțumită Sfîntului Duh, Biserica adevărată, în calitate de învățător și reformator, poate să-i povățuiască pe păgînii care se închină idolilor, despre natura păcatului, dreptății și judecării viitoare din epoca împărăției. *“Să convingă lumea ce înseamnă păcatul, dreptatea și judecata... dar cînd va sosi duhul adevărului, va fi călăuză voastră pe drumul adevărului absolut”* (Ioan 16,8-13). Astfel Dumnezeu a binecuvîntat creștinătatea.

Care va fi răspunderea creștinătății pentru încălcarea principiilor lui Dumnezeu?

Trebuie recunoscut faptul că creștinismul n-a fost fidel idealului proclamat. În locul adevărului au fost introduse multe lucruri greșite, în guvernarea creștină s-a putut observa o deviere, care a dus în Biserică la diviziune în laici și cler. S-a format o ierarhie de renegați, care a evoluat pînă la antihristul. Biserica și Statul au încheiat o căsătorie ateistă. În numele lui Dumnezeu și Hristos, au fost persecutați membrii adevăratei Biserici. Au fost efectuate torturi, maltratări, deportări, jefuirea caselor și țărilor, au fost duse războaie și au avut loc acte de teroare, precum cele din timpul inchiziției. Copiii veritabili ai lui Dumnezeu, persecutați de antihristul au întreat> *“Pînă cînd, Stăpîne, Tu care ești Sfînt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sîngele nostru asupra locuitorilor pămîntului ?”* (Apocalipsa 6,10). Dacă dreptatea Domnului va tăcea fără sfîrșit, virtutea răbdării va deveni un cusur, dar caracterul Domnului este sfînt și perfect.

Numai pînă la un anumit timp Dumnezeu a permis ca să *“fericim acum pe cei trufași; da, celor răi le merge bine; da, ei ispitesc pe Dumnezeu, și scapă !”* (Maleahi 3,15; Psalmi 72,2-18). Dumnezeu a permis răul numai, pentru ca toate ființele din cer și de pe pămînt să se poată convinge că încălcarea legilor divine va fi pedepsită. *“Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfînt nu va fi iertată... nici în veacul acesta, nici în cel viitor”* (Matei 12,31-32).

Istoriografia biblică și laică ne oferă exemple multiple ale mîniei lui Dumnezeu, îndreptată împotriva oamenilor încă înaintea potopului, împotriva oamenilor din Sodoma și Gomora (Iuda 7), primilor născuți, armatei egiptene, popoarelor canaaniene, împotriva amalechiților și

împotriva acelorora, care încalcă legile lui Moise (Evrei 10,28-31). Sunt cunoscute multe acțiuni primitive, întreprinse de Dumnezeu, împotriva poporului israelian. A renunțat oare Dumnezeu, cum sunt de părere mulți oameni, sau El aplică alte metode în relațiile Sale cu creștinătatea ? Desigur că nu! Caracterul lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Iubirea lui Dumnezeu nu întreprinde nimic ce nu corespunde dreptății.

“Marea asuprire”, începută în anul 1914, și a cărei sfîrșit este imprevizibil, este pedeapsa Domnului, aplicată împotriva popoarelor creștine. Cele două războaie mondiale, revoluțiile, războaiele locale care au avut loc mai ales în Europa creștină, au costat multe milioane de vieți omenești, multe bunuri materiale au fost distruse, sume fabuloase au fost cheltuite pentru înarmare. Numai Dumnezeu este în stare, prin intermediul lui Hristos, să pună capăt acestei stări de lucruri, fiindcă *“dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”*

(Matei 24,22; Psalmi 45).

De ce Dumnezeu a permis “marea asuprire”?

Dumnezeu a permis marea asuprire din diverse motive. Timp de aproape 2000 de ani, Dumnezeu i-a îndemnat pe oameni la pocăință, și răbdarea Lui trebuie admirată. Cu excepția unor sfinți, reacția lumii față de apelurile Domnului a fost negativă. Dumnezeu a ajuns la concluzia că metoda înduplecării n-are nici o șansă de succes. De aceea Dumnezeu s-a decis să permită diavolului și conducătorilor josnici să aducă lumii mari suferințe, pentru ca astfel *“locuitorii lumii să învețe dreptatea”* (Isaia 26,9). Așa cum chirurgul îi pricinuieste suferințe pacientului, pentru ca acesta să se însănătoșească după operație, Dumnezeu permite marea asuprire ca un mijloc de a readuce omenirea la pocăință, și a o pregăti pentru mileniul lui Hristos. Dar mai există un motiv> în timpul mării asupririi, omenirea se eliberează de sub jugul diavolului, a acestui cumplit tiran (Isaia 9,4). Luînd în considerație marea pustiire pricinuită de diavol, și una din urmările mării asupririi este detronarea sa și sfîrșitul imperiului răului, faptul că diavolul va fi prizonier timp de 1000 de ani (Apocalipsa 20,1-3), că omenirea va fi eliberată, iar calea pentru înființarea imperiului Împărăției lui Dumnezeu va fi netezită, că în lumea întreagă vor fi create condițiile pentru beatitudinea omenirii, ajungem la concluzia că merită să treci nu numai prin 20 de mari asupririi, ci și prin 50. Scopul asupririi a fost pocăința omenirii (Luca 12,47). Mulți oameni, loviți de mînia Domnului, ca de exemplu,

sodomiții prin moartea lor timpurie, au oprit degradarea și au creat condițiile necesare pentru dobândirea vieții veșnice în timpul judecării lor în Împărăția lui Dumnezeu> *“Astfel, surorile tale, Sodoma și fiicele ei, se vor întoarce iarăși la starea lor de mai înainte, și tu și fiicele tale vă veți întoarce iarăși la starea voastră de mai înainte”* (Ezechiel 16,53-55). *“De aceea vă spun că în ziua judecării va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi”* (Matei 11,20-24). Așa se va întâmpla și cu acei oameni care își pierd viața în timpul cataclismelor și războaielor. Oamenii vor reînvia, auzind vocea lui Hristos (Ioan 5,28-29), și vor înțelege importanța educativă a asupririi, ceea ce-i va ajuta să se reîntoarcă la Dumnezeu și să înțeleagă principiile Sale, și nu vor mai fi înclinați să păcătuiască. Acea parte a omenirii care va ajunge vie în Împărăția Domnului, va fi destul de umilă, pentru ca să dorească să fie primită în Împărăția lui Dumnezeu (Fap. Ap. 2,7-8), fiindcă *“dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Impăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele”* (Zaharia 14,17).

Pe baza încălcărilor comise în timpul mării asupririi s-au ivit obiecțiile următoare> dacă avem în vedere *“războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic”* (Apocalipsa 16,14), cine este atunci vinovat pentru toate încălcările, săvârșite în acel timp ?

Dumnezeu a prevăzut în planul Său al veacurilor, *“ziua răzbunării”* (Isaia 63,4), fiindcă *“în ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, corpurile cerești se vor topi de mare căldură, iar pământul, cu tot ce este pe el, va arde”* (2 Petru 3,10). Cum va realiza Dumnezeu totul ? Realizatorii divini, Hristos și Biserica, va îngădi influența diavolului asupra îngerilor decăzuți, cu adevăruri potrivite, fiindcă se poate observa deja cum că *“Satana scoate afară pe Satana”* (Matei 12,26) *“cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase”* (2 Tesaloniceni 2,9-10). La a doua Sa venire, Hristos purta pe cap o coroană de aur, iar în mână ținea o seceră ascuțită, fiindcă *“secerișul pământului este copt... și a aruncat strugurii în teasca cel mare al mîniei lui Dumnezeu”* (Apocalipsa 14,14-20). Acele seceri sunt adevărurile Domnului, cu ajutorul cărora sunt răsturnate doctrinele fundamentale ale diavolului> conștiința morților, pedeapsa iadului, siguranța că autoritățile, funcționarii și clerul domnesc din împuternicirea lui Dumnezeu și alte erori similare.

Sub influența adevărilor religioase și laice, sfera influenței satanice este limitată. Fiindcă ce putere este în stare să se împotrivescă marșului

triumfal al adevărului ? *“Căci, cum apare fulgerul de la răsărit și se vede pînă în apus, așa va fi și venirea Fiului omului”* (Matei 24,27), *“ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit”* (Apocalipsa 16,12). Isus atacă ignoranța, eroarea și răul prin culturalizarea genului uman. El deschide ochii oamenilor spre lumina adevărului, astfel ca adevărul să nu fie înțeles ca un adevăr religios, de aceea generația noastră este cea mai luminoasă în comparație cu generațiile precedente. Isus se folosește de multiple mijloace pentru a atrage atenția oamenilor asupra influenței binelui și răului, atît asupra fiecărui om, cît și asupra claselor și popoarelor în relațiile reciproce. Revistele, cărțile, discursurile, activitatea partidelor politice și a mișcărilor reformatoare, sindicatelor, a comisiilor de anchetă și a judecătoriilor, sunt mijloacele prin care Hristos îndreaptă lumina adevărului asupra oamenilor. Prin lumina Sa, Hristos arată toate încălcările guvernelor, aristocrației și curentelor religioase false.

Sub influența culturalizării, supușii din împărăția diavolului au cerut să primească drepturi și să se folosească de aceste drepturi. Astfel s-a produs pe tot globul o separare între radicali și conservatori. Dumnezeu a permis ca radicalii să distrugă structurile învechite ale organizațiilor laice și religioase. Aceste elemente radicale sunt numite *“vase ale mîniei, făcute pentru pieire”* (Romani 9,22), sau *“Oastea Domnului”*> *“Ei vin dintr-o țară îndepărtată, de la marginea cerurilor; Domnul și uneltele mîniei Lui vor nimici tot pământul”* (Isaia 13,4-19).

Cînd diavolul și-a dat seama că popoarele se destramă, el s-a hotărît să le unească. Sub influența culturalizării generale, a mișcărilor de eliberare din colonii și imperii, diavolul s-a folosit de arma naționalismului. Cu ajutorul a *“patru vînturi”* (Efeseni 4,14; 6,12; Galateni 1,8) el a produs *“vîntul”* (Apocalipsa 7,1-3) războiului mondial 1914-1918. De atunci *“nenorocirea merge din popor în popor, și o mare furtună se ridică de la marginile pământului”* (Ieremia 25,32).

Noua teorie falsă diabolică, că trebuie uitate toate certurile și lichidată diviziunea în clase sociale, cu scopul salvării unității naționale amenințate, s-a dovedit înșelătoare. Către sfîrșitul războiului, societatea a fost și mai mult dezbinată. A doua soluție propusă de diavol, de a potoli societatea cu ajutorul dictaturii, tot n-a dus la rezultatul dorit, fiindcă sistemele totalitare care au făcut parte din imperiul diavolului în secolul XX au dus la destrămarea acestui imperiu. Ambele războaie mondiale n-au dus la soluționarea contradicțiilor, dimpotrivă,

antagonismul în lume a crescut și lumea este pregătită să înfrunte încă două catastrofe> revoluția mondială și anarhia, ce va duce la dispariția imperiului satanei (Isaia 13,4-5; Evrei 12,26; 2 Petru 3,10,12; Mica 4,1; Nabucuc 1,3-8; Isaia 14,23; Apocalipsa 19,15,20; 6,16-21). Diavolului nu i-a folosit la nimic viclenia, și imperiul său s-a autodistrus. Dumnezeu a pregătit de mult pentru simbolicul Ierusalim *“cele patru pedepse groaznice> sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciurma, ca să nimicească cu desăvîrșire din el oamenii și vitele”* (Ezechiel 14,21). Iată că s-au confirmat prorocirile> *“pe pământ va fi strîmtoare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul vuietului mării și al valurilor, oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate”*(Luca 21,25-26); *“atunci toate semințiile pământului se vor tîngui, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă”* (Matei 24,30).

De ce se presupune că diavolul a provocat războiul mondial și alte cataclisme ale “mării asupriri”?

Diavolul este domnitorul acestei lumi, și nu este posibil ca evenimente atît de importante care privesc toate popoarele lumii, să se petreacă fără participarea lui.

2. Necesitățile imperiului său cereau ca radicalii să renunțe la intențiile lor de a distruge imperiul. Diavolul a făcut-o cu ajutorul propagandei care afirma că un popor dorește distrugerea celui alt popor.

3. Împăcarea celor două clase s-a produs sub influența diavolului.

4. Intervenția și răul diavolului au cîștigat supremația ce a dus la izbucnirea războiului.

5. Omenirea, eliberată de sub influența diavolului, nu este în stare să comită atîtea greșeli, cum au fost cele săvîrșite de ea în timpul războiului.

Metodele aplicate de Dumnezeu se potrivesc caracterului său sfînt. Domnia absolută a răului timp de mai multe milenii a creat mediul în care s-au putut dezvolta diferite denaturări. Dumnezeu permite cîteodată explozia mîniei umane, dacă aceasta nu contrazice planurilor Sale. Această explozie se produce cu o vehemență deosebită în epoci de cotitură ale istoriei, numite în Biblie *“seceriș”*. Această stare este ilustrată prin apele Iordanului. *“Iordanul se revarsă peste toate malurile lui în tot timpul secerișului”* (Iosua 3,15).

Ca niciodată înainte, blestemul păcatului, eroarei și morții a sărbătorit marșul său triumfal. De ce Dumnezeu nu ar permite diavolului și omului decadent, entuziasmat de progresul tehnic din veacul XX, ca el să ne convingă de aptitudinea sa, îndată după ivirea unei ideologii corespunzătoare. Meșterul minciunii și creatorul întunericului a alimentat ivirea acestei ideologii. Nu Dumnezeu, ci diavolul și adepții săi trebuie să fie acuzați de crimele săvîrșite în timpul *“mării asupriri”*.

Pot oare suferințele dreptilor să fie puse de acord cu caracterul lui Dumnezeu ?

Este o realitate că și oamenii evlavioși și drepti, ca de exemplu Isus și Apostolii, suferă fără să fie vinovați (Matei 5,10-12; Romani 14,22; 2 Timotei 3,12).

Fiindcă n-a păcătuit, Isus n-a putut fi pedepsit, așa cum sunt pedepsiți păcătoșii (Isaia 53,9; Ioan 7,18; 8,46; 2 Corinteni 5,21; Evrei 1,9; 4,15; 7,26; 9,14; 1 Petru 1,19; 2,22; 1 Ioan 3,5). Isus a suferit însă din motivele următoare>

Dumnezeu a dorit ca Isus *“să facă voia Lui”* (Psalmi 40,7-8; Evrei 10,7);

“Împăratul va pofti mireasa” - Biserica (Psalmi 45,9-11; 2 Corinteni 11,2; Apocalipsa 19,7-8; 21,9-10), care este o fecioară (Psalmi 45,14-15; Apocalipsa 19,9) și pe *“domnii din toată țara”* (Psalmi 45,16; Ioel 2,28); pentru mîntuirea de păcat și pentru ca neprihăniții să se bucure de o viață veșnică (Ioan 3,18; 12,32-33; 2 Timotei 2,4-5); pentru ca îngerii care se vor căi să se poată întoarce la Dumnezeu (Romani 14,9; Filipeni 2,8-11; Timotei 4,1) și să primească din nou moștenirea și să domnească împreună cu Dumnezeu asupra universului (Efeseni 2,20-23; Filipeni 2,9-11; Coloseni 1, 15-18; Evrei 1,3-6). Suferințele lui Hristos l-au ajutat la formarea unui bun caracter al *“noii creații”*, ca mila, compasiunea, fidelitatea și supunerea (Evrei 2,17-18; 4,15; 5,8-9). Prin suferința Sa, Isus a dovedit că este demn de onoarea și natura lui Dumnezeu (Evrei 2,10; 5,9; Filipeni 2,8-11).

Din aceste versete mai reiese că Isus S-a decis voluntar să sufere (Ioan 10,17-18). Suferința lui Hristos a dus la perfecționarea caracterului Său, întărit prin martiriul crucii. Înafară de aceasta, Hristos a dovedit că este fidel lui Dumnezeu și lumii, adevărului și îngerilor căzuți, și că este îndreptățit să domnească împreună cu Dumnezeu (Luca 24,26; Apocalipsa 5,12-13).

Biserica, care dorea să împartă cu Isus moștenirea, și împreună cu aceasta și natura divină, a trebuit și ea să dovedească prin suferință că este fidelă Domnului, lui Hristos și dreptății (Romani 6,1-11; Luca 12,50; Ioan 17,18; 20,21; Matei 16,24; Romani 6,10,17; 12,1; 1 Corinteni 15,19-34; 2 Corinteni 1,5; 4,8-10; Galateni 2,20; 6,17; Filipeni 3,10; Coloseni 1,24; 2 Timotei 2,10-12; 1 Petru 2,19-24; 3,17-18; 4,13-14; Apocalipsa 2,10).

Din cauza imperfecțiunii lor, urmașii lui Hristos, aleși de oameni (1 Petru 2,21) au suferit, fiindcă au fost supuși de Dumnezeu unui proces de curățire (Evrei 12,5-13; Apocalipsa 3,19). Cei aleși trebuiau să sufere ca și Isus prin același spirit al credinței, speranței, iubirii, supunerii, și să aibă același țel, pentru ca prin suferință să se formeze caracterul lor. După victoria lor, urmașii lui Hristos vor activa împreună cu Isus la realizarea planului divin. Așa se va întâmpla și cu celelalte clase alese de Dumnezeu, ca de exemplu cu prorocii din Vechiul Testament (Evrei 11), cu toate că exista o diferență în privința recompensei și țelului în Împărăția lui Dumnezeu.

Lumea nu poate dezlega marea întrebare de ce Dumnezeu a întrebuițat răul în atât de mari proporții? (Efeseni 5,32); așa s-a întâmplat și cu Hristos, a cărui înțelepciune “n-a cunoscut-o niciunul din fruntașii veacului aceștia, căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Corinteni 2,8). Astfel Isus și Biserica au fost excluse din tabăra “curată” israeliană (Evrei 13,11-13), fiind socotite “ca gunoii lumii acesteia, ca lepădătura tuturor” (1 Corinteni 4,13) pînă chiar și în ziua de azi. Mulțumită providenței, a fost posibilă jertfarea lui Isus pentru păcatul lui Adam și păcatele omenirii.

Care va fi răspunderea oamenilor după reînvierea lor, pentru păcatele lor, și ce recompensă vor primi pentru faptele și încercările de a duce o viață morală și cinstită?

Răspunsul îl dă articolul “*Infernul în Biblie*”.

“Noi am aflat că jertfa lui Hristos i-a asigurat pe toți oamenii de reînvierea, de privilegiul perfecționării și de privilegiul unei vieți veșnice”. “Va fi o înviere a celor drepecți și a celor nedrepecți” (Fap. Ap. 24,15). Țelul reînvierii lor va fi faptul că ei vor avea posibilitatea să trăiască veșnic sub condiția pusă de Dumnezeu să dea ascultare voinței Sale drepte. În Sfînta Scriptură nu există nici o declarație că la

reînvierea oamenilor nivelul lor moral se va schimba, dar în Apocalipsa se află multe referiri la faptul că oamenii care au murit ca ființe slabe și stricate, vor reînvia în aceeași stare. “În mormînt nu există nici muncă, nici imaginație, nici înțelegere și nici înțelepciune” (Ecles.9,10). Fiindcă în momentul morții ei au fost păcătoși, adică nedemni să trăiască și să se bucure de mila Domnului, starea lor rămîne neschimbată și după reînvierea lor. Avînd în vedere că ei n-au primit în timpul vieții nici pedepse și nici recompense, este clar că un astfel de răstimp al trezirii, promis de Dumnezeu în timpul mileniului, este destinat pentru ca omenirea să atingă o viață veșnică, asigurată prin jertfa lui Isus.

Cu toate că n-a sosit încă vremea încercării, adică în prezent nu se poate afirma că ne aflăm în vremea plinei și totalei încercări, oamenii n-au fost nici înainte, și nici acum, privați cu totul de lumina adevărului, de aptitudinea practicării ei și responsabilității. În cele mai întunecate perioade din istoria universului și a degradării omului, a existat întotdeauna o licărire a conștiinței, care a luminat dreptatea și virtutea. Apostolul Pavel ne-a învățat că faptele comise în timpul vieții au o mare influență pentru viitor cînd Pavel vorbea guvernatorului Felix despre neprihănire, despre înfrînare și judecata de apoi, Felix a fost îngrozit (Fap. Ap. 24,25).

La primul advent al Domnului nostru, oamenii au primit mai multă lumină, ceea ce a mărit proporțional și răspunderea lor > “a venit lumina pe lume, adică judecarea, dar oamenilor le place mai mult întunericul decît lumina, fiindcă faptele lor au fost rele” (Ioan 3,19). Oamenii vor trebui să dea socoteală pentru violarea luminii și a legămîntului, și vor primi un verdict drept în ziua judecării. În ziua încercării oamenii primesc răsplata pentru viața lor dreaptă, proporțional cu stăruința lor de a duce o viață dreaptă (Matei 10,42). Dacă oamenii ar fi înțeles ce dictează rațiunea, și anume că timpul socotelii și judecării se apropie, că Dumnezeu nu permite ca răul să domnească veșnic, și că vinovații vor fi pedepsiți, ei ar evita cu siguranță multe pedepse și neazuri în era viitoare. Prorocul vorbea > “vai de cei ce își ascund planurile înaintea Domnului, care își fac faptele în întuneric și zic > cine ne vede, cine ne știe” (Isaia 29,15). “Ochii Domnului sunt în orice loc, ei văd pe cei răi și pe cei buni” (Proverbe 15,3), “fiindcă Dumnezeu va ține seama de toate faptele în timpul judecării, totul ce este ascuns, fie bun sau rău” (Ecles. 12,14)>

“El va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4,5).

Era domniei lui Hristos va fi o eră a judecății drepte. Cu toate că va fi o eră a posibilităților splendide pentru toți, va fi totuși o eră a disciplinei stricte, o eră a încercării și pedepsei. Dreptatea și neutralitatea judecății, care va lua în considerare toate împrejurările și posibilitățile fiecărei persoane, sunt garantate de judecătorul Hristos (Ioan 5,22; 1 Corinteni 6,2), de înțelepciunea, de dreptatea neclintită și bunătatea, ca și de puterea divină și marea iubire, prin jertfa adusă, prin moartea Sa pentru izbăvirea oamenilor.

Împrejurările și aptitudinile diferite ale oamenilor din timpul nostru, și a celor din veacurile trecute, precum și răspunderea fiecărui om, vor fi luate în considerare de Hristos în timpul judecății de apoi, cum spune Biblia. “Căci căile omului sunt lămurite înaintea ochilor Judecătorului, și El vede toate cărările lui” (Proverbe 5,21), fără ca acuzații să-și dea seama. “Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit” (Matei 12,36). “:i oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Matei 10,42). Din context reiese că “fiecare cuvânt fără folos, despre care vorbise Isus, este în același timp un cuvânt al rezistenței împotriva luminii revelatoare” (Matei 12,24). Hristos a mai declarat că în ziua judecății de apoi va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei, pentru Tir și Sidon, decât pentru Horazin, Betseida și Capernaum, care au refuzat să se folosească de șansa pe care le-a dat-o lumina și minunile (Matei 11,20-24).

Pedeapsa va fi proporțională cu dimensiunile vinei. Fiecare păcat săvârșit și orice înclinație pentru toleranța păcatului îngreunează mult întoarcerea spre puritate și virtute. Toate păcatele săvârșite intenționat vor fi pedepsite în era ce urmează. Cu cât mai mult un suflet este implicat în păcatul săvârșit intenționat, cu atât mai dure vor fi măsurile pentru însănătoșirea lui. Așa cum părinții înțelepți pedepsesc copilul lor încăpățânat, tot așa și Isus îi va pedepsi pe copiii săi spre binele lor.

Pedeapsa aplicată de Hristos este întotdeauna dreaptă și blândă, și numai atunci când pedepsele, somările și încurajările nu duc la pocăință, urmează pedeapsa cuvenită și definitivă> a doua moarte.

Nimeni nu va fi atins de această pedeapsă, fără ca în prealabil să se bucure de toate posibilitățile binecuvântării erei viitoare. Același

principiu se aplică și lumii și copiilor lui Dumnezeu, deferiți în acea zi judecății - probei. În prezent prin credință ne bucurăm de mila lui Dumnezeu> povățuire, ajutor, încurajare, exercițiu și pedeapsă, dar lumea va primi mila abia în era viitoare “unde se află acel fiu, pe care tatăl nu-l pedepsește? dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori de curvie, iar nu fii” (Evrei 12,8-9). Dacă suntem pedepsiți sever de către un tată care ne iubește, pentru ca să ne pocăim “fără să uitați sfatul pe care vi-l dă ca unor fii> fiule nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12,5-6).

Cît de drepte și nepărtinitoare sunt metodele divine ?

În cărțile Ieremia 31,29-34 și Ezechiel 18,20-32 sunt descrise regulile erei viitoare. Fără nici o îndoială aceste metode ne dovedesc sinceritatea și adevărul asigurărilor lui Dumnezeu, că oamenii sunt iubiți de El> “pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea ! Pentru ce vreți să muriți...?” (Ezechiel 33,11).

Toți acei care se pocăiesc în această viață, încep și realizează opera autoreformației, în măsura în care sunt în stare s-o facă. Astfel se formează caracterul lor, care va fi un mare câștig în era viitoare. Când ei vor reînvia vor fi în acea eră atât de avansați, iar progresul lor se va accelera mai repede și mai ușor, în timp ce toți ceilalți se vor îndrepta spre acest țel cu mult mai greu și într-un tempo mult mai lent. Cuvintele lui Hristos ne mărturisesc despre aceasta> “va sosi timpul când toți care se află în mormînt, vor auzi glasul Său, și acei care s-au purtat bine vor reînvia, iar acei care s-au purtat rău, vor reînvia pentru a fi judecați (Ioan 5,28-29). Cei din urmă vor reînvia pentru a fi pedepsiți și convertiți, și a primi toate mijloacele necesare pentru perfecționarea lor, iar dacă totul eșuează, să fie condamnați a doua oară la moarte.

Oamenii care în timpul vieții au câștigat și păstrat o mare avere care a fost împrăștiată de vînt, vor reînvia pentru ca să se plîngă de pierderile și de sărăcia lor, dar ei nu sunt capabili să condamne metodele inadmisibile de îmbogățire. Pentru mulți, renunțarea la înclinațiile spre zgîrcenie, egoism, ambiție, încredere de sine, lenevie, egocentrism și la o viață luxoasă, este o mare nenorocire și o decepție amară. Din cînd în cînd

putem observa chiar azi exemple de astfel de nenorociri, atunci când un om foarte bogat pierde totul, consecințele fiind prăbușirea spirituală a întregii familii.

Din Biblie (Daniel 12,2) aflăm că mulți vor reînvia pentru ocară și rușine veșnică. Cine mai poate avea dubii că dacă orice treabă secretă poate fi adusă înaintea tribunalului (Ecles. 12,14) și pe reversul medaliei va apare partea întunecată a caracterului, care este acum destul de stimată de toți, în timp ce nici o față nu se va înroși și se va ascunde în timpul măturării ? Iar când acel care va fura, va trebui să restituie prețul lucrurilor furate, și va mai fi nevoit să plătească 20% despăgubiri ? Iar când acel care înșală, calomniază sau aduce daune aproapelui, va mărturisi crima sub amenințarea că va pierde viața pentru totdeauna ? Oare aceasta nu-i o pedeapsă a dreptății ?

Un astfel de tratament este tipic în relațiile lui Dumnezeu cu Israelul, socotit ca simbol al lumii (1 Corinteni 10,11; Levitic 6,1-7). Dacă înțelegem astfel planul perfect al Domnului, cât de convingătoare sună atunci cuvintele Sale, exprimate prin intermediul prorocului Isaia> *“voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă”* (Isaia 28,17). Se poate observa și caracterul folositor unei astfel de pedepse. Atunci când părinții pedepsesc pe copiii lor, se străduiesc ca pedeapsa să fie proporțională cu mărimea infracțiunii. În mod asemănător se petrece și la tribunalul Domnului> pedepsele stricte pentru mari încălcări nu depășesc necesarul, pentru ca să domnească dreptatea și să fie inițiate mari reforme morale.

Suntem convinși că Dumnezeu va reglementa în mod drept și în timpul potrivit problemele umane, iar răul trebuie recompensat totuși cu binele, după cum afirmă Biblia> *“nu întoarceți nimănui rău pentru rău”, “să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”* (Romani 12,17-19; Filipeni 2,5).

Starea de lucruri prezentă nu va dura veșnic> timpul socotelii se apropie. Judecătorul drept al lumii întregi declară> *“răzbușirea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”* (Romani 12,19), iar apostolul Petru adaugă> *“Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua judecării”* (2 Petru 2,9).

Alte versete ale Bibliei confirmă această regulă a pedepsei viitoare și a răsplatei> 2 Samuel 3,39; Matei 16,27; 1 Petru 3,12; Psalmi 19,12;

91,8; Proverbe 11,18; Isaia 40,10; 49,4; Matei 5,12; 10,41,42; Luca 6,35; Apocalipsa 22,12; Romani 14,11,12”.

După analizarea problemelor de bază, se poate ajunge la unica concluzie> mulțumită experienței cu răul și celei cu dreptatea Domnului, omul va deveni un subiect liber și moral, va respinge păcatul și va iubi dreptatea și o va practica. Nici un om , care în timpul examenului - probei, și care nu va urî nedreptatea și greșeala (Matei 25,31-46), nu se va bucura de viața veșnică. Când planul Domnului cu privire la om se va realiza (Efeseni 2,9-10), toți cei salvați Îl vor vedea pe Dumnezeu cu ochi de simpatie, în măreția caracterului divin> - în dreptate, care nu poate schimba verdictul Domnului și să salveze prin alte mijloace omenirea blestemată, decât prin acceptarea Mântuitorului, care și-a jertfit viața Sa perfectă, pentru ca condamnarea la moarte să fie anulată;

- în iubire, care a pregătit jertfa lui Hristos, adusă pentru păcatele oamenilor; ca o recompensă Hristos a fost numit cu “Numele care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2,9);

- în înțelepciune și putere, care au schițat și executat planul Domnului spre binele omenirii, și pentru ca toți îngerii să poată observa drama omenirii.

După a șaptea zi epocală, ziua de odihnă a lui Dumnezeu, și care durează șapte mii de ani, Dumnezeu din actul facerii va popula tot universul cu ființe noi. Atunci nu va mai fi nevoie ca aceste ființe să fie povățuite despre natura și urmările păcatului, pentru că informația pe care o vor primi despre drama pământului îi va speria și ei se vor abține să pășească pe drumul crimei.

Nici o ramură a științei și filosofiei, nici o religie, înafară de cea biblică, nu poate să clarifice de ce Dumnezeu a permis răul.

Cît de înțelept, drept, iubitor și puternic este Domnul Dumnezeu nostru în persoana Sa, în caracterul, planurile și faptele Sale ! *“Veniți, să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru !”*

“A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpînirea, în vecii vecilor, Amin”

((Psalmi 95,6, Apocalipsa 5,13-14).¹

¹ (Ca bază a capitolului II au slujit cărțile *God; Creation; The Bible*).